

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΥΠΕΡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

III

Κατεδείξαμεν εἰς τὰ προηγουμένως λεχθέντα πῶς ὁ ἄνθρωπος ὑπέπεσεν εἰς τὴν δουλείαν· ἤδη ἄς ἐξετάσωμεν τὴν διαμονὴν αὐτοῦ ἐν τῇ δουλείᾳ.

Ὁ κρατῶν αὐτοῦ ἐπόμενον εἶνε νὰ θέλῃ αἱ ἐπιθυμίαι αὐτοῦ μόνον νὰ ἐνεργῶσιν ἐλευθέρως, τοῦ δὲ δούλου νὰ καταστρέφῃ ταύτας καταστρέφων πρὸς τοῦτο αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν του ἀνευ μεγάλης στενοχωρίας· τὸν δούλον θέλει μόνον νὰ θεραπεύῃ τὰς ἰδικὰς του ἐπιθυμίας· τοῦτο γνωρίζων ὁ δούλος καὶ ὅτι ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ κυρίου του ὡς ἀπλὸν παίγνιον πρὸς διάσωσιν αὐτῆς ἀφ' ἐνὸς μὲν βιάζει πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιθυμίας, νὰ ἀδρανώσιν εἰς σημεῖον μάλιστα, ὥστε οὐδὲν σημεῖον ζωῆς νὰ δεικνύωσι καὶ προκαλέσωσιν οὕτω τὴν μῆνιν τοῦ κυρίου του, ἀφ' ἑτέρου δὲ φροντίζει παντὶ τρόπῳ νὰ θεραπεύῃ ὡς οἶόν τε κάλλιον καὶ εὐχарιστότερον τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κυρίου του· ἀποβάλλει δὴλα δὴ πάσας τὰς ψυχικὰς ὁρμάς, πάντα ἀνθρώπινον χαρακτῆρα καὶ μεταβάλλεται εἰς κτήνος· δύναμαι δὲ νὰ εἶπω ἀκινδύνως ὅτι ἡ θέσις αὐτοῦ εἶνε ἐτι χείρων τοῦ ζῴου, διότι τὸ ζῶον ἐκτελεῖ ὅσον δύναται τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κυρίου του, ἐν ᾧ ὁ δουλεύων ὑποβάλλεται εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ νὰ φροντίζῃ αὐτὸς νὰ ἐφευρίσκῃ τί θέλει ὁ κύριος καὶ τί δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ· διὰ νὰ καταστρέφῃ κανεὶς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐν ζῴον πρέπει νὰ εἶνε παρὰ φρων, ὁ δὲ ὑγειῶς ἔχων τὰς φρένας φροντίζει παντὶ τρόπῳ νὰ ἔχῃ καλῶς τὸ ζῶον καὶ νὰ εὐρωστῇ· τοῦ δούλου ὅμως ὁ κύριος οὐδέποτε ἔλαβε τοιαύτην φροντίδα δι' αὐτόν, ἀλλὰ τοῦναντίον θυσιάζει αὐτόν καὶ παιδιὰς χάριν ἐνίοτε.

Ὁ δουλεύων, ὡς εἶπομεν, πιέζει ἀδιαλείπτως τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται καμμίαν νὰ ἐκπληροῖ· εἶνε πάντοτε πένης καὶ ποτὲ δὲν χορταίνει οὔτε τὸν ἄρτον αὐτόν· μόνον ὅ,τι κατορθώσῃ νὰ κρύψῃ διαφυλάττει, πάντα δὲ τὰ ἄλλα διαρπάζει ὁ κύριός του· δὲν ὀρίζει αὐτὸς τίποτε· καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ του δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀνήκει εἰς τὸν δεσπότην καὶ δύναται νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ ὅσακις θέλῃ.

Ἐρωτᾷ δὲν δύναται νὰ αἰσθάνεται· ὁ διηνεκὲς φόβος ὁ κατατρυχὼν αὐτόν, τὸ συνεχὲς ὀδυνηρότατον ψυχικὸν ἄλγος, αἱ σκληραὶ μέριμναι αἱ λυμενόμεναι ἀδιάκοπα τὴν ψυχὴν του δὲν ἀφήνουσιν οὐδόλως χῶρον εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ τρυφεροῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος· μετὰ πικρίας δὲ καὶ ὀδύνης βλέπει νὰ ἄγωνται εἰς τὸν βωμόν τοῦ δεσπότης αἱ καλλιπάραιοι θήλυνες, ἃς δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ, δὲν δύναται νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κοσμῶσι τὴν μιανὰν κλίνην τοῦ δεσπότης· ὅ,τι ὥραϊον εὐρηται παρ' αὐτῷ

ἀφαιρεῖται ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἄγεται εἰς τὸν κύριον.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ περισσότερο στενοχωρεῖ αὐτόν ἢ μᾶλλον εἶνε ἐπόμενον νὰ τὸν στενοχωρῇ εἶνε ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν εὐρίσκειται νὰ ἐξευτελίῃ τὸ ἐγὼ του καὶ νὰ βιάζῃ αὐτὸ συνεχῶς εἰς τελείαν ἀδράνειαν καὶ νάρκωσιν, τούναντίον δὲ νὰ προσποιῇται ὅτι θαυμάζει τὸ ἐγὼ τοῦ κυρίου του, τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ ἀδιαλείπτως πῶς λαμπρότερον νὰ ἐκθειάσῃ· ἐὰν διασκοπήσωμεν καλῶς τὴν τοιαύτην θέσιν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ εὐρωμεν ὅτι τῷ ὄντι αὐτὴ εἶνε δεινὴ, δεινοτάτη καὶ ὅτι ἡ πίσις ἦν ἀσχετὴ ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς τοῦ ἐγὼ πιέζει ἀλγεινότερα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τὸν καθιστᾷ δυστυχέστατον. Τί δὲ συμβαίνει ὅταν ἡ κατάστασις αὐτὴ παρατείνεται; Τὸ ἐγὼ πιεζόμενον συνεχῶς καταστρέφεται ἢ μᾶλλον παραλύει τελείως καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος ἀποκτενοῦται ἐντελῶς· δὲν ἔχει δὴλα δὴ τὸ διακριτικὸν γνῶρισμα τὸ διαχειρίζον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ζώου, τὸ ἐγὼ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ θέσις εἶνε πολὺ ἐξευτελιστικὴ καὶ ἀντὶ νὰ προκαλῇ τὸν οἰκτον, ὅπερ εἶνε φυσικόν, νὰ παρακολουθῇ τὴν τύχην τῶν δυστυχούντων τούναντίον διεγείρει τὴν περιφρόνησιν καὶ αὐτὴν τὴν ἀγανάκτησιν ἐνίοτε τῶν ἀνθρώπων· ἡ περιόδος αὐτὴ τοῦ ἀτόμου ἢ κάλλιον τῶν κοινωνιῶν τῶν διατελούντων ἐν δουλείᾳ εἶνε ἡ χειρόστη· κατ' αὐτὴν οἱ δεσπότες ὀργιάζουσιν ἀυστόλως καὶ ἀφρόως, μετέρχονται πάντα ἐξευτελισμὸν, κορεννύουσιν ὅλας αὐτῶν τὰς ἐπιθυμίας, ὅλα τὰ κτηνώδη πάθη, τὰ ὅποια εὐρίσκουσι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην καιρὸν νὰ ἐγείρωσιν αὐθαδέστατα καὶ ἀπληστότατα· ἡ μεγάλη ὅμως αὐτὴ ὀργίασις τῶν κυρίων προκαλεῖ ἐπὶ τέλους τὴν ἀγανάκτησιν μεγάλων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι διὰ σοφῶν συγγραμμάτων ἢ διὰ φλογερῶν λόγων ἢ διὰ παντὸς μέσου διεγείρουσιν ἐκ τῆς παραλυσίας καὶ τῆς νάρκης τὸ αἶσθημα τοῦ ἐγὼ, προκαλοῦσι τὴν αἰσθησὶν τῶν ἐξευτελισμῶν, τῶν πιέσεων, τῶν ἀτιμώσεων καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ψυχὴ ἀναρρωννύουσα αἰσθάνεται ἀρκούντως τὸ ψυχικὸν ἄλγος· τοὺς ἀνδρας τούτους ὑποβηθῶσιν εἰς τὸ ἔργον καὶ ὅσα τῶν μελῶν τῆς δουλευούσης κοινωνίας δὲν προσεδόγησαν ἐντελῶς καὶ αἰσθάνονται οὕτω τὴν θέσιν αὐτῶν· συναλίζονται μετὰ τῶν ὁμογενῶν τῶν οὕτοι ἀδιαλείπτως, ἐρεθίζουσιν αὐτοὺς συνεχῶς εἰς τρόπον ὥστε ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται πλέον καθαρὰ ὅλην τὴν δύναμιν, ὅλην τὴν ὀδύνην τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους· ὅταν δὲ κορυφωθῇ τὸ κακόν, ὅταν ὑπερεκχειρίσῃ τὸ ἄλγος ἐγείρεται τότε φοβερὰ, ἀγρία, πλήρης ἐκδικήσεως, πλήρης θάρρους, πλήρης ἀποφάσεως ἡ δουλεύουσα κοινωνία καὶ συνήθως καταθραύει ἐνδόξως καὶ λαμπρῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ τυράννου καὶ ποδοπατεῖ μετὰ εὐλόγου χαρᾶς καὶ ἀναμνηστικῶν εἰς αὐτόν τὰς προτέρας του τυραννίας ἐπιφέρει δεινὰς πληγὰς καὶ μαστιγώσεις κατὰ τοῦ μιαινοῦ δεσπότη· οὕτω ἐγένοντο αἱ μεγάλαι ἐπαναστάσεις, αἱ λαμπρύναναι κατὰ καιροὺς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας καὶ καταδείξαναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χάσῃ τὸ ἐγὼ του καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἀνακτήσῃ πάλιν τὸ αἶσθημα αὐτὸ καὶ θὰ ζητήσῃ ἢ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἢ τὸν θάνατον.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην κατέδειξε λαμπρότερον τὸ Ἑλληνικὸν γένος. Κατὰ μακροὺς αἰῶνας ἄγωνιζόμενον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος συνεχῶς ὑπὲρ

τῆς ἐλευθερίας του, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὰς δυνάμεις· ἀδύνατον δὲ καὶ ἀσθενικὸν ὑπέπεσεν εἰς τὴν δουλείαν ἀγρίου ἐπιδρομῆς· διήλθε δι' ὅλων τῶν σταδίων καὶ ὑπέφερε κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς δουλείας του πολλὰς πιέσεις, πολλοὺς ἐξευτελισμούς, πολλὴν φθορὰν καὶ πολλοὺς κινδύνους τελείας καταστροφῆς· μὲ ὅλους ὅμως τοὺς κινδύνους, μὲ ὅλας τὰς ἀτιμώσεις ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ καὶ ὅτε ἡσθάνθη ὅτι ἐπιέζετο ἀνυπόφορα τὸ στῆθος του, ἐτινάχθη καὶ ἠγέρθη ἐτοιμον νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι τελευταίας ρανίδος· τὴν κατὰ τὴν δουλείαν περίοδον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐγερσίν του ὥραϊα ἀπεικόνισεν ὁ Βαλαωρίτης εἰς ἐν ἀλληγορικὸν ποίημά του, ὁ βράχος καὶ τὸ κύμα· ὅτε ὑπέστη ἡ ὥρα ὑπερήφανον σταματᾷ πρὸ τοῦ βράχου τὸ κύμα καὶ διατάσσει αὐτόν νὰ ἐκτοπισθῇ.

μέργισσε, βράχε, νὰ διαβῷ
τὸ κύμα ἀνδρειωμένο.

κράζει πρὸς αὐτόν ἐπιτακτικῶς τὸ ἀνδρειωμένον κύμα· ἀλλ' ὁ βράχος ἐμάνη καὶ ἤφριεν ἐκ τῆς ὀργῆς· μέγας ἀγὼν ἐπηκολούθησε τότε μετὰ τοῦ βράχου καὶ τοῦ κύματος, μετὰ τοῦ Ἑλληνος καὶ τοῦ Τούρκου, μετὰ τῆς φωτεινῆς Εὐρώπης καὶ τῆς μαύρης καὶ ἀραχνιασμένης Ἀσίας· σάλος μανιώδης, τρικυμία λυσσώδης, κοσμοχαλασίᾳ καὶ ἀγῶνες ἀπεριγραπτοὶ κατὰ πολλὰ ἔτη ἐτάραττε τὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς ἐλληνικῆς χώρας· ἐκ τῆς ταραχῆς δὲ ταύτης ἀνέδυσεν ἐπὶ τέλους ἡ νέα Ἑλλάς ὥραϊα καὶ ἀκμαία, πλήρης ἐλπίδων δράσεως καὶ ἐκπληρώσεως τῶν αἰώνιων πόθων τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Σκαπανεὺς
(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΩΣΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ὁ ἐν Κων)πόλει ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἡμερησίου Χρονογράφου» νεωστὶ ἐπιστέλλει πρὸς τὴν ἐφημερίδα του, ὅτι ἐπιθεβαιούται ὑπὸ τῶν καλῶς πληροφορημένων κύκλων ἢ εἰδήσις τῆς προσεχοῦς ἐνώσεως τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Εὐρώπη, γράφει, διεπραγματεύθη τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του μετὰ τὸσον ὀλίγην προορατικότητα καὶ τάκτ, ὥστε δυσκόλως δύναται τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι συνήνεσεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν μόνην φυσικὴν λύσιν του. Οἱ Κρήτες ἐπέισαν ἤδη τὰς Δυνάμεις, ὅτι ἡ ἐπιθυμία των διὰ τὴν ἑνωσὶν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διατηρεῖται ζωηρά ὅπως πάντοτε καὶ ὅτι ὑλικά πλεονεκτήματα δὲν δύναται νὰ ἔχουν καμμίαν βαρύτητα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Διατελοῦν ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν εὐεργετημάτων τῆς αὐτονομίας, ἀλλ' εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ θυσιάσωσιν αὐτὰ εἰς τὴν ἑνωσιν. Εἶνε ὁ πατριωτισμὸς οὗτος τοῦ ὑπεροχωτέρου τύπου· εἶνε ὁ πατριωτισμὸς ὃν ἐπέδειξαν πρὸ τριακοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν οἱ κάτοικοι τῶν Ἰονίων νήσων. Διετέλουν εἰς καλλιτέραν καταστάσιν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, ἀλλὰ προετίμησαν τὴν μετὰ τῆς πτωχῆς καὶ μικρᾶς Ἑλλάδος ἑνωσιν ἀπὸ τῆς προστασίας τῆς πλουσίας καὶ ἰσχυρᾶς Ἀγγλίας. Δὲν ὑπῆρχε δὲ μεγαλειτέρα ἐκδήλωσις ἐνθουσιασμοῦ καὶ πατριωτισμοῦ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἐποχῆς τῆς ἐκτῆς Ἰουνίου 1864, ὅτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἀπεδιβάζετο εἰς Κέρ-

κυραν. Αί αξιομνημόνευτοι έκειναι σκηναι θά ανακαλησθώσι καί με πλέον έμφαντικώτερον τρόπον όταν συντελεσθή ή ένωση της Κρήτης μετά της Ελλάδος—ένωσις εξαγορασθεύσα διά τώων ποταμών αιμάτων.

Ο έν Κων/πόλει ανταποκριτής της «Εφημερίδος της Κολωνίας», έπιστέλλων εις την εφημερίδα αυτού περί του Κρητικού ζητήματος, παρατηρεί ότι ή έπιτέλεσις της ένωσης θα καθίστατο ήμισυ αίσθητή και εις την Εύρώπην και εις την Τουρκίαν. Ο όθωμανικός κόσμος θεωρεί τους Τουρκοκρήτας τρόπον τινά ξένους, αποβλέπει δε προς αυτούς, ως έκ του άγριωτάτου χαρακτήρος των, ουχί μετ' εξαίρετικώς συμπεριφοράς. Προς τούτους ό άποχωρισμός της Κρήτης θα καθίστα δυνατόν εις τό Όθωμανικόν κράτος να πορισθή άντί εύτελεστάτης θύσις σπουδαιότατον έπιγένημα υπέρ των πανισλαμιστικών ιδεών. Είς την Εύρώπην είνε έντελώς άδιάφορον, αν οι Κρήτες πληρεξούσιοι άγορεύωσιν εν Χανίοις ή εν Αθήναις. Τωιοσυτότρόπος δεν άπειλείται ή ευρωπαϊκή ίσορροπία.

ΘΩΡΗΚΤΗ ΜΟΙΡΑ

Ο ακόλουθος της έν Κωνσταντινουπόλεϊ ελληνικής πρεσβείας κ. Θεοτόκης υπέβαλε μακράν έκθεσιν εις τόν κ. πρωθυπουργόν περί της γενομένης εις την θωρηκτήν μοίραν υποδοχής έν Α' γίω Όρει υπό τών μοναχών. Ο κ. Θεοτόκης άπεικονίζει πιστώς μετα περιγραφικής δυνάμεως μεγάλης τόν ένθουσιασμόν και την φρενίτιδα, ύφ ής κατέβηθησαν πάντες οι μοναχοί. Χιλιάδες επέβησαν καθ' έκαστην των θωρηκτών και ήσπάζοντο τά καταστρώματα, γέροντες δε 70 έτών και πλέον, εθιζώνον μεγίστην εύτυχίαν ν' άσπασθώσι τά τηλεδολα.

Είνε άνωτέρα πάσης περιγραφής ή χαρά των μοναχών κατά την όλιγόημερον αύτόθι διαμονήν των θωρηκτών μας.

Ο κ. Θ. Θεοτόκης κυβερνήτης των «Ψαρών» μετέδωκεν ως εξής τās έντυπώσεις του.

— Είνε άδύνατον ν' αναπαράστη τις διά λέξεων τόν ένθουσιασμόν και την χαράν τών έν Σμύρνη όμογενών επί τω κατάπλω της μοίρας μας. Όχι μόνον δε εις τους όμογενείς, αλλά και εις τους ξένους έτι ή έμφάνισις των πολεμικών μας εις τόν λιμένα της Σμύρνης, προεκάλεσαν άλληλή φρενιτιδα. Καί δύνامي να προσθέσω ότι και οι Τούρκοι άκόμη έφάνιντο συμμερίζοντες την έγκάρδιον χαράν τών ήμετέρων, δεικνύμενοι έκτάκτως φιλόφρονες. Έξ όλων των μερών άπειρον πλήθος συνέρρεε καθ' έκαστην και διαρκώς από πρωίας μέχρι βαθείας νυκτός έπισκέπτετο τά θωρηκτά μας. Σας βεβαιώ ότι ήτο άδύνατον να άπαριθμήση τις τους έπισκέπτας. Σωστή μυμηκία. Άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροντες, πάντες έν γένει μέγα των εύτύχημα έλόντων να μάς περιπολιθώσιν όσον ήτο δυνατόν θεόμωρον. Ο κατ'άπλους των θωρηκτών μας θα τοίς άφήση την εύχαριστοτέραν—δέν άμφιβάλω—άνάμνησιν του βίου των.

Οί ναύται μας ένεπείσαν λαμπράν έντύπωσιν και ή παρουσία των προεκάλεε πανταχού ένθουσιασμόν έκπνώντα εις φρενιτιώδεις ζητωκραυγάς. Την πρωίαν της Κυριακής 750 άνδρες έκκλησιάσθησαν εις τέσσαρας ναούς, μετά δε τό τέλος της ιερής λειτουργίας, κατά διαταγήν του άρχηγού κ. Ζώτου, συνεκεντρώθησαν παρά την μητροπολιν και έκείθεν έν στρατιωτική παρατάξει μετέβησαν εις την παραλίαν, ίνα έπιβείσθωσι τών θωρηκτών. Τί έπηκολούθησε κατά την διέλευσιν αυτών έκ των διαφόρων όδών, είνε άδύνατον να τό περιγράψη τις. Οί έξώσται ήσαν πλημμυρισμένοι από άνδρας και κυρίας, οίτινες έχειροκρότουν και έζητωκραύαζον διαρκώς. Με όλόκληρα κάπιστρα άνθρώων τους έρρατιον, πανταχού δε ένυμάτιζον ελληνικάι σημάδια.

Όλοις εξαίρετικά ήσαν αι άποδοθείσαι υπό του μοιράρχου προς τόν Κυριήλ πασάν τιμαί. Τά πληρώματα ήσαν παρατεταγμένα επί των καταστρώματων, έκαστον δε των τριών θωρηκτών έρριψεν 21 κανονισμούς. Η εξαίρετική αυτή

υποδοχή ένεπείσθη άριστήν έντύπωσιν εις τους τουρικούς πληθυσμούς. Έξαισιος και μεγαλοπρεπής υπό πᾶσαν έποψιν υπήρξεν ό χορός, ό δοθείς υπό της άγγλικής παροικίας προς τιμήν των ήμετέρων άξιωματικών. Όλον τό άνθος της Σμυρναϊκής κοινωνίας, πάντες οι παρεπιδημούσες ξένοι ήσαν προσκεκλημένοι. Η χαρά και ή εύμία είχε κορυφωθεί, όλοι δε άνδρες, κυρίες και δεσποινίδες ιδιαιτέρως έπεριποιούντο τους Έλληνας άξιωματικούς. Περί τό τέλος του χορού συνέβη έν πολύ ώραιόν έπεισόδιον μεταξύ δεσποινίδων και τό άρχηγού κ. Ζώτου. Όμιλος δεσποινίδων μετέβη παρά τω κ. μοιράρχω και έξελιπάρησαν αυτών να παρατήν την έν Σμύρνη διαμονήν της μέρας επί δύο είσέτι ήμέρας. Ο κ. Ζώτος όμως έφάνετο άκαμπτος εις τας τόσας θερμάς παρακλήσεις. Τότε έκ του όμιλου προβαίνει μία πολύ όρατα δεσποίνη, ήτις έπαναλαμβάνει την γενικήν παράκλησιν με τόνον χαριέστατον. — Καί έάν συγκατανοώ εις την παράκλησιν σας, δεσποινίς, είπεν ό κ. Ζώτος, πώς θα δυνήθητε σεις ν' ανταποδώσετε την χάριν; — Να σας δώσω ένο φίλ! άπήντησε θαρραλέως ή κομψοτάτη δεσποίνη. Χειροκροτήματα και ζητωκραυγαί έκάλυψαν την άπάντησιν της δεσποινίδος, της όποιος ή έπιθυμία με όλην την τόσον άβραν προσφοράν δεν έξέπληρώθη, καθ' όσον ή μοίρα άπέπλευσε την έπιούσαν, προεμπροσθέν υπό άπειρον πλήθους ζητωκραυγώντος διαρκώς.

Και έν Σάμω ή αύτή υποδοχή άνέμενε την μοίράν μας. Οί κάτοικοι του Καρλόβασι εξέφρασαν την έπιθυμίαν να διέλθη πλησίον της πόλεως των ό στόλος, ίνα τόν θαυμάσωσι μακρόθεν τουλάχιστον. Ο κ. Ζώτος είσήκουσεν εύχάριστος την παράκλησιν των και ή μοίρα παραπλεύσασα τό Καρλόβασι, προσήγγισεν εις τόν κυρίως λιμένα της Σάμου, όπου 120 κανονισμοί έρρίφθησαν υπό των 5 κανονίων της νήσου. Μεγαλοπρεπέστατον υπήρξε τό γεύμα τό δοθέν υπό της Βουλής, κατά τό όποϊόν έπαιάνιζεν ή φιλαρμονική. Κατά τά έπιδόρτια ώραιά προποσεις ήγήρθησαν υπό τε των βουλευτών και των άξιωματικών μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τηλεγραφοῦσιν έκ Ρώμης τά εξής: Ο βασιλεὺς Βίκτωρ Έμμανουήλ, συγγαίρων τόν βασιλέα Έδουάρδον διά τά γενέθλιά του, έξέδηλυσεν την έπιθυμίαν του όπως συναντηθῇ μετ' αυτού. Ο βασιλεὺς Έδουάρδος, εύχαριστών, άπήντησεν ότι τοιαύτη είνε και ή ιδιότης του έπιθυμία.

Ο γερμανικός τύπος εξακολουθεί να κατακρίνη βιαστικά την προς την Τουρκίαν διαγωγήν της Γαλλίας.

Διάφορα τηλεγραφήματα θεβαῖουν, ότι οι Κούρδοι, συλλαβόντες τόν διοικητήν Έρζερούμης, ταξιδεύοντα μετά της άκολουθίας του παρά τό Μούσ, τόν έλφίστεσαν.

Αθηντικά τηλεγραφήματα έκ Παρισίων βεβαιούσιν, ότι άπεκατασταθίσων ήδη των γαλλοτουρκικών διπλωματικών σχέσεων, την γαλλικήν Κυβέρνησιν άπασχολεί ήδη τό ζήτημα του διορισμού του πρεσβευτού έν Κων/πόλει. Ο τέως τοιούτος έν Κων/πόλει όριστικός δεν μεταβαίνει εις την τουρκικήν πρωτεύουσιν.

Ο κ. Κωνσταν έδηλωση, ότι, άπομακρυνόμενος της διπλωματικής υπηρεσίας, θέλει έπιδοθῇ πάλιν εις τήν πολιτικήν.

Ο Σουλτάνος άπεδέχθη άπαντα τά αιτήματα της αυστριακής Κυβερνήσεως, περί των όποιων ό έν Κων/πόλει πρεσβευτής αυτής είχαν άπευθύνει έσχάτως έντονον διακρίνωσιν.

Την παρελθούσαν εβδομάδα στυγερά δολοφονία διεπράχθη έν τω χωρίω Σελειώ ό Δημήτριος Κοκκινόπουλος έφόνευσε διά μαχαίρας τόν συγγαίρων του και φίλησυχον πολιτήν Σπυρίδωνα Βασιλείου παντοπόλιν έντός του διαματίου του δι' άγνωστον αίτιαν. Ο φονεύς διέφυγε τών χειρών της δικαιοσύνης και είσήλθεν εις τό ελληνικόν έδαφος.

ΒΟΥΛΗ

Η έναρξις της Βουλής έγινε την Τετάρτη μετήν συνήθη τυπικήν μοιπήν. Από της 9ης ήρχισεν εις τόν περίβολόν ή συγκέντρωσις των πρώτων περιέργων. Μετά ήμισειαν ώραν τά κανόνευσαν και έρουθρά των άξιωματικών λοφία έπέκλινον με την ζωηρότητα τών χρωμάτων των την όλην του περιδούλου. Έν μέσω των παρατεταγμένων έκατέρωθεν στρατιωτών άήρχοντο οι όλιγοι βουλευταί και όλιγώτεροι άκόμη άντιπρόσωποι των πολιτικών και δημοτικών άρχόντων Κράτους. Κυρίαί υπήρχον περισσότεραι. Όλίγον πρό της 10ης μέλη της Ίερās Συνόδου ένέχονται την κλίμακα του Βουλευτηρίου. Έντός της αίθούσης την προεδρίην έδωκε κατήν ό πρεσβύτερος των πατέρων του Έθνους κ. Δουμπιώτης. Μετά την άνάγνωσιν του καταλόγου έκαμαν την εμφάνισιν των εις την αίθυσαν οι ύπουργοι με έπίσημον περιβολήν φέροντες και τά παράσμά των. Είς τά ύπουργικά έδώλια τό κενόν του κ. Καραπαύλου συμπληρώ ή παρουσία του κ. επί των Έξωτερικών ύπουργού. Την 10ην και 10' άκριδώς ήρχισε να ψάλλεται ό άγαμέμνων, χοροστατούντος του Σ. άρχιεπισκόπου κ. Μεθοδίου. Καί μετά τό τέλος άνέρχεται εις τό βήμα ό πρωθυπουργός κ. Θεοτόκης προσεμεινών και άναγινώσκει τό Βασιλικόν Διάταγμα δι' ου κηρύσσεται ή έναρξις της γ' συνόδου της 15ης βουλευτικής περιόδου. Άγ' έλλει δ' ως έπilogον ότι ό προσωρινός πρέσβης θα προσκαλέσθ έγκαίρως τους βουλευτάς εις την πρώτην συνεδρίασιν χωρίς όμως να ήρση και την ήμέραν. Καί τελειώνει ή τυπική έναρξις της Βουλής, γίνεται δε ή έξodos έν μέση πολλού πλήθους τό όποϊόν είχε συγκεντρωθῇ εις τόν περίβολον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Κατέπλευσε την Τρίτην εις Πειραιά ή βασιλική θαλαμηγός «Άμφιτρίτη», φέρουσα τόν βασιλέα και τόν πρίγκηπον Γεώργιον. Προς υποδοχήν της Α. Μ. κατήλθον εις Πειραιά τά μέλη της Β.σ. Οικογενείας, πλην της πριγκίπισσας Σοφίας. Όταν ή «Άμφιτρίτη» είσήλθεν εις τόν λιμένα, πάντα τά όρμουνα έκί πλείε έσπασμοστολήθησαν. Τό δε πυροβολήν έχειράτες διά των κεκαλονισμένων πυροβολισμών. Τά μέλη της Β.σ. Οικογενείας άνήλθον επί της «Άμφιτρίτης» και μετά μικράν διαμνην έξήλθον επίβάντα της βασιλικής ατμακάτου «Αγάμαρ» μετά των Βασιλέων και του πρίγκηπος Γεωργίου. Έκτός των μελών της Β. Οικογενείας εις Πειραιά κατήλθε και ό ύπουργός των Ναυτικών κ. Βουδούρης. Είς την άποβάσαν άνέμενον, όπως χαιρετίσωσι τόν βασιλέα, ό άρχηγός κ. Μουστοπούλως μετά του δημοτικού Συμβουλίου, ό άρχηγός τῃ χωροφυλακής, ό διευθυντής της άστυνομίας μετά του έκει άστυνομικού και ό φρούραρχος Πειραιώς. Τους άνταλλαγόντας χαιρετισμούς, ή Β. Οικογένεια διηυθύνθη εις τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν και δι' έκτάκτου άμαξοστοιχίας έφθασεν εις Αθήνας την 11 και 1)2 π. μ. Είς τόν έν Αθήνας σταθμόν της Όμονοίας άνέμενον τό ύπουργικόν συμβούλιον, τό διπλωματικόν σώμα, τά μέλη της Ίερās Συνόδου, ό άρχηγός κ. Μεραούνης και αι άλλαι πολιτικάί και στρατιωτικάί αρχαί.

Ο Βασιλεύς, άφου άντήλλαξε χαιρετισμούς μετά των παριστάμενων, μετά μικράς παραμονής εις την βασιλικήν αίθυσαν, άνήλθε, και έπιβιβάσθη, πάντες των άναμενουσών άμαξών, διηυθύνθησαν εις τ' Ανώκερα. — Έγενε δεκτός εις άκράσιν παρά τῃ πριγκίπισσῃ Σοφία ό τμηματάρχης του δασονομικού τμηματος κ. Σάμιος. Η πριγκίπισσα Σοφία, τακτική πρόεδρος, ως γνωστόν, της «Φιλοδασικής Ένώσεως», άνέκοιωσε προς τόν κ. Σάμιον άφορως σκέψεις της περί της ίδρύσεως πάρκων περί τών Αθηνών. Έξήτης δε κατόπιν πληροφορίας περί της άναδασώσεως των διαφόρων έπαρχιών του Κράτους. Ο κ. Σάμιος έσπευσε

ν' άνακοινώση προς την ύψηλήν προστασία των έλλήν. δασών, ότι ό διακαής Αυτής πόθος της άναδασώσεως της χώρας πραγματοποιείται λίαν προσεχώς, άποπερατωθείσας της προκαταρκτικής εργασίας διά τόν καταρτισμόν του Διατάγματος περί άναδασώσεως της χώρας. — Τό Ίατροσυνέδριον έγνωμοδότησεν, όπως άρθώσιν αι καθάρσεις των προελεύσεων της Γλασκώδης και της Λίβερπουλ, έπιβαλλομένης αύστηράς ίατρικής έπισκέψεως επί των πλοίων, των καταπλέοντων έκ των ειρημένων. Έγνωμοδότησεν άσάτωως, όπως άπαγορευθῇ ή είσαγωγή έμπορευμάτων έπιδεκτικών μολυσμού. — Η πρωτεύουσα έντός όλίγου πρόκειται να προικισθῇ με έν πρώτης τάξεως δημόσιον οικοδόμημα, από τά καλλίτερα, άν μή τό καλλίτερον, ές δασν έχουον να έπιδείξουν αι Αθήναι, τό νέον μέγαρον των ταχυδρομείων και τηλεγράφων. Όταν μετά παρέλευσιν ενός τό πολυ μηνός, ως έλπίζουν οι άναλαθόντες τον εργασίαν ταύτην, τό κτίριον παραδοθῇ εις χρῆσιν του Δημοσίου, τό αθηναϊκόν κοινόν μετ' έκπλήξεως θα ίση την καταπληκτικήν μεταμόρφωσιν, την όποιαν έσωτερικώς έλαθεν ή άποτεφρωθείσα ιστορική οικία Μελά και μαζύ με τό νέον ταχυδρομικόν μέγαρον θα θαυμάσθ όχι μόνον τās προόδους της αρχιτεκτονικής και μηχανικής, αλλά και την εύφραν του έκπονηθέντος τό σχεδίου και έπιβλήσαντος την άνέγερσιν Έλληνας αρχιτέκτονος κ. Πρωτοπαπιάδην. — Έξ άφορμής της μεταβάσεως της θωρηκτής μοίρας εις «Άγιον Όρος, Σμύρνην, Μιτυλήνην και Σάμον και των έκτάκτων περιπολήσεων, άς παρέχον πανταχού αι τουρκικάί αρχαί προς τόν μοιράρχον, τους κυδερήτας και τά πληρώματα αυτών, ό ύπουργός των Ναυτικών κ. Βουδούρης σκέπτεται, εύθως ως παρουσιασθῇ εις τόν βασιλέα, να συστήσῃ εις την Α. Μ. όπως άπονεμηθών παράσχη εις τόν καϊκάμεκην του Άγίου Όρους, τους στρατιωτικούς και πολιτικούς διοικητάς Σμύρνης και Μιτυλήνης και τόν έν Σάμω Τούρκον ταγματάρχην, ούτως υπεδέχθησαν μετά τόσης προθυμίας και παρέσχον έκτάκτως τιμάς εις τά τρία θωρηκτά, καθ' όλην την διάρκειαν της παραμονής αυτών εις τους τουρκικούς λιμένας. — Όταν άποφασισθῇ δε ή άποννην των παρασχηών, θα ζητηθών δια του έν Κων/πόλει πρεσβευτού κ. Μαυροκορδάτου τά όνόματα των άνωτέρω Τούρκων υπαλλήλων, ίνα άπονεμηθών τάχιστα ελληνικά παράσχη εις έκαστον, αναλόγως του άξιώματος και της θέσεως, την όποιαν έχουον εις τās πόλεις ταύτας, όπου προσήγγισεν ή ναυτική μοίρα.

Η Κυβέρνησις, έκπληρούσα παράκλησιν των έν Ήπειρω και Αλβανία όμογενών, σκέπτεται κατά τό προσεχές έαρ να στείλῃ την θωρηκτήν μοίραν εις τά παράλια της Ήπειρου και Αλβανίας, ήτοι εις την Πρέβεζαν, τους Άγίους Σαράντα, Πάργαν, Αδωνά κ.τ. Έκείθεν τά πλοία θα πλεύσουν χάριν άσκήσεων προς τά παράλια της Αδριατικής. — Κληθείς υπό τό Βασιλέως άνήλθε την 2 μ.μ. της Τετάρτης εις τ' άνώκερα ό πρωθυπουργός κ. Θεοτόκης και παρέμεινε συνεγαγόμενος μετά τό Βασιλέως μέχρι της 5 μ.μ. Ο κ. πρωθυπουργός άνέκοιωνεν εις την Α. Μ. τίς ή πολιτική κατάσταση της χώρας και ποία ή κομματική θέσις της Κυβερνήσεως έν τῃ Βουλῇ, διεβεβαίωσε δε τόν βασιλέα, ότι αύτη εξακολουθεί ύποστηρίζομένη υπό του αυτού αριθμού βουλευτών, όσαι ύπεστήριζον αύτην και κατά την παρελθούσαν Σύνοδον. Έξήγγισε τους λόγους, δι' ους παρητήθη ό ύπουργός της Δικαιοσύνης κ. Καράπαυλος, ή αντικατάστασις του όπολου θα γείνη νύν. Ο Βασιλεύς, κατά τό «Άπτον», εξέφρασε την εύαρέσκειαν του προς τόν κ. πρωθυπουργόν, διότι κατά την άπουσίαν του ή Κυβέρνησις διεχειρίθη καλώς τά καθήκοντα της Αντιβασιλείας, πανειλημμένος δ' έξεδήλωσεν εις αυτόν πλήρη ήν έμπιστοσύνην του διά την διοίκησιν της χώρας. — Άνεχώρησεν εις Ατράς με τό τραίον των 11 40' ή πριγκίπισσα της Βαυαρίας ηρεσία, συνοδευομένη και υπό τινος βαρώνου, έχι τοῦ Σιδηροδρομικού Σταθμού Πελοπονσον συνώδευσε την ύψηλήν ξένην άπασα ή

Βασιλική Οικογένεια. — Παρεπιδωμεί από τινων ήμερών έν Αθήναις, ξενιζόμενος έν τῃς Ανωκτόροις, ό πρωτότοκος υίός του Διαδόχου του Βαυαρικού Θρόνου πρίγκηψ Ρούπερτ μετά της συζύγου του. Ο πρίγκηψ Ρούπερτ είνε 30ούτης την ήλικίαν, διακρίνεται δε διά την καλλιτεχνικήν του μόρφωσιν και είνε εις έκ των ένθουσιωδέστερων θαυμαστών του Βάγνερ. — Έχορηγήθη διά Β. Διατάγματος εις τόν Δημήτριον Έλ. Κοντόν ή όλική άμοιβή διά την ύπόδειξιν και εργασίαν προς άνάλυσιν των έν τῷ βαθμῷ των Αντικυθήρων άρχαίων, έκ δρ. 150,000.

— Συνήλθεν εις τό Πανεπιστήμιον ή Θεολογική Σχολή και συνεκλήθη επί του ζήτηματος της μεταφράσεως του Εὐαγγελίου, έπρόκειτο δε χυδός τό έσπέρως να συνδριάζη και πάλιν. Είς τās συνεδριάσεις ταύτας, έκαστον μέλος της Θεολογικής Σχολής έκφέρει τās έναντιον της μεταφράσεως γνώμας του, και ύποδεικνύει τά συγγράμματα και τά δόγματα της Έκκλησίας, επί των όποιων στρέφεται ταύτας. Τούτο γίνεται, όπως ή άπόφασις της Θεολογικής Σχολής έχη στερεάν έπιστημονικήν βάσιν, έφ' ής θα στηρίζεται ή έναντιον της μεταφράσεως γνώμη της, καθ' όσον μέχρι τούδε δεν έδόθη ποτέ περιστάσις καθ' ήν ή Έκκλησία μας να έκφράσῃ έπίσημως την γνώμην της, άν θα έπιτρέπηται ή μετάφρασις του Εὐαγγελίου ή όχι. Ηδη δεθείσας περιστάσεως, θα ύπόβλη ή Θεολογική Σχολή διά του είσηγητού κ. Μοσχάτη την γνώμην αυτής εις την Ίερών Σύνοδον, όπως αύτη, μελετώσα τό ζήτημα, έκδώσῃ διάταξιν, δι' ής θ' άπαγορευτάσι πλέον υπό της Έκκλησίας μας ειαθήποτε τών Αγίων Γραφών μετάφρασις. Η Θεολογική Σχολή, έκτός τό ότι διαβλέπει εις όλα τά έκκλησιαστικά και ιστορικά συγγράμματα ότι τό πνεύμα της όρθόδοξης Έκκλησίας ήτο πάντοτε έναντιον των μεταφράσεων, φρονεί συγχρόνως, ότι και υπό έθνικήν έποψιν είνε έπιβλήτως πάσα μετάφρασις, διότι ή γλώσσα, κατά τās σκέψεις της Σχολής, του Εὐαγγελίου είνε εκείνη, ήτις και μόνη συνδέει τόν έσω και έξω Έλληνισμόν, ούτως τα γλωσσικά ιδιώματα παραλλάσσουσιν εις έκαστον τόπον. Άλλως τε διά τās διαφόρους ελληνικές χώρας θα ύπάρχεν άνάγκη διαφόρων μεταφράσεων, ατινες ήθελον διασάσει τόν Έλληνισμόν, τόν συνδεόμενον διά της γλώσσης του Εὐαγγελίου, την όποιαν και μόνην κατανοεί και αισθάνεται όμοιοτρόπος. — Οί φοιτηταί της Νεμικής Σχολής συνελθόντες άπεφάσισαν, ίνα πανηγυρίσουν έπίσημως την προσεχή εικοσιπενταετηρίδα του καθήκοντος της Πολιτικής Δικονομίας κ. Ψεν. Παρρά. Έξέλεξαν προς τούτο διοργανωτικήν έπιτροπήν.

ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΒΗΣΣΑΝΗΣ

Τῃ άγίῳ μνήμῃ του πρό ήμερών έν Αθήναις άποβιβάσαντος αοιδίου συμπολίτην αυτής και έργουσιάρχου αυτού Ν. Γ. Βράγκλη, κατελιπόντος άπασαν την περιουσίαν αυτού προς έξαγοράν της γεννητέρας πατρίδος του Βησσάνης έκτάκτως άμα τῷ θλίβερω άκούσματι εις πάνδημον συνεδρίαν συνελθούσα, τεκμήριον αιδίου εύγνωμοσύνης όμοθύμως έψηλάφη τόδε: α') Να άποσταλή σύλλυπητήριον τηλεγράφημα προς την χήραν σύζυγον του κ. Αλεξάνδρου έκ μέρους άποστός της Κοινοτήτος. β') Να άποσταλή τά μαθητικά άποσπερμών των Σχολών επί τριήμερον. γ') Να τελεσθῇ τῃ μεθεπομένη Κυριακή 28 Οκτωβρίου δημόσιες μνημόσυνον ύπέρ αναπαύσεως της ψυχής του άειμνήστου άνδρός μετά κατάλληλου έπιμνημόσυνου λόγου. δ') Να προύσιν οι κώδωνες της Έκκλησίας διαρκώς και πειθίμως επί μίαν εβδομάδα ε') Να τεληται έτήσιον άρχιερατικόν μνημόσυνον υπό της κοινότητος υπέρ της ψυχής αυτού. ε') Να άναγραφῇ τό όνομα του αοιδίου μετά των γονέων του έν τας διατάξεις της Έκκλησίας ίνα μνημονεύονται έν τῇ καθ' έκαστην λειτουργία και έν τῇ στήλῃ των μεγάλων εύεργετών της κοινότητος. ζ') Να άναρτηθῇ ή εικόνα του έν τῇ αίθυσῃ των συνεδριάσεων της Έπο-

ρίας των Σχολών. η') Να τεθῇ πλάξ ένεπιγράφορ έν τῇ οίκῃ έν ή' έγεννήθη φέρουσα χρυσούς γράμματα την έξης έπιγραφην: «Οίκα ένθα έγεννήθη ό ευεργέτης της Κοινοτήτος Βησσάνης Νικόλαος Γ. Βράγκλης». θ') Να κατασκευασθῇ αναλόγως της Κοινοτήτος μεγαλοπρεπείς μαρμάρειον κενόταφιον έν περιβλεπτῳ τοποθεσία μετά μαρμάρειον προτομήν αυτού, έν ή' να καταθεσώσι τά όστά αυτού τε και της μητρός του. ι') Να διορισθῇ και άποσταλῇ εις Αθήνας τριμελής έπιτροπή έκ της Κοινοτήτος, ίνα και προφορικώς συλλυπηθῇ την έρίτιμον χήραν του μεταστάντος και έπιδώσῃ αύτῇ τόδε τό ψήφισμα και καταθέσῃ στέφανον εξ άνθέων της πατρίδος του Βησσάνης επί του τάφου του άειμνήστου ευεργέτου, έπιτελούσα συγχρόνως τά ύπέρ της ψυχής του χριστιανικά καθήκοντα. ια') Να δημοσιευθῇ τό παρόν ψήφισμα διά των έν Αθήναις και Κων/πόλεϊ εφημερίδων. Έγένετο έν Βησσάνη τῇ 20 8βόλου 1901. (Έπονται αι ύπογραφαί)

ΔΙΑΦΟΡΑ

Διακρίβει ένταύθα ό Ιθμοφιλής Δήμαρχος Κύμης και πρώην βουλευτής κ. Ιω. Στέφανου. Άφικετο έν Τζουμέρκων ό δημοφιλής βουλευτής του Νομού Άρτας κ. Κων. Κοτρίκας έν μετά χάρος ύπεδέχθησαν έν τῷ σταθμῷ οι ένταύθα φίλοι και συμπatriώται του.

— Έτελέσθησαν έν Άρτῃ οι γάμοι του ένταύθα επί της όδοϋ Βύσσης παντοπόλου κ. Δημ. Γιώτου έκ Τζουμέρκων μετά της διά πολλών προτερημάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Μαρίας Φατσίδος έκ Συράκου της Ήπειρου. Είς τους νεονύμφους εύχόμεθα βίον εύτυχῇ και δόξαν.

— Εύώλουν έτελέσθησαν την 19ην Οκτωβρίου έν Κοτσότση των Κατσανωρίων οι άρραβώνες του αρίστου και ρέκτου νέου κ. Γεωργίου Τ. Μαχαίτη έμπορευμένου έν Ιωαννίνους μετά της περικαλλούς και διά πολλών προτερημάτων κεκοσμημένης έκ Νιστορας δεσποινίδος Σέβαστης Γ. Γιωτοπούλου έμπλου έν Κραβάσσῃ· εις τό λίαν εύάριστον ζεύγος εύχόμεθα οι συγγενείς και φίλοι αύτου ταχείαν την στέφιν και βίον άνελευθέρ.

— Άνεχώρησεν εις Πάτιγγον ό κ. Γεώργιος Τσιωτίδης.

— Διατρίψας ένταύθα δι' ύποθέσεις του άνεχώρησεν έπανεργόμεινος ή Άμφισσαν ό κ. Ιω. Παπανικολάου.

— Μετά χάρος αναγγέλλομεν ότι ό έν Τρικκαίος Στέργιος Παλάσις συμβολογράφος έτέλεσε τους αρραβώνας αύτου μετ' έκλεκτικής της καρδιάς του της δεσποινίδος Α' Ανδρομάχης Βλαδάρα.

— Παρακαλούνται διά τελευταίαν φοράν όσοι έκ των ενδοχόντων δεν έφάφησαν την μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1901 συνδρομήν των να φρονίσσιν να έμβάσωσι ταύτην ταχέως.

— Την παρελθούσαν εβδομάδα άπέβησαν έν Πάτραις εις νεανία ήλικία προσλήθησα υπό χρονίου νοσήματος ή Αικατερίνη σύζυγος Απ. Ζώγκου έμπλου Α' Αποικιακών και θανάτου του έκ Συράκου διακεκοσμένου ίατρού Σπ. Δουραμένη μήτῃ τεσσάρων ανήλικων τέκνων θυθίσασα εις άπαρηγόρητον θλίψιν τους γονείς της και τόν άπαρηγόρητον σύζυγον και λοιπός οικείους και συγγενείς της. Είς αύδεν ύπέβησαν ή ίατρική έπιστήμη και ή ιδιαίτερα καταβλήσασα ενέργεια παρά του διακεκοσμένου ίατρού και πατρός Σπ. Δουραμένη ως και παρά άλλων διακεκοσμένων ίατρων όδῃ ή κατά την θερμηνύ πεποιθόν εις τά ύμείναι όρη της γενεσεως πατρίδος της Συράκου της Ηπείρου μεταβάσας της. Κατήλθεν εις τόν τάφον θυθίσασα εις άπαρηγόρητον θλίψιν οι μόνον τους οικείους και συγγενείς της αλλά και τους έν γένει γνωρίζοντες αύτην πατριώτας Πάτραις οι διαρκέμενοι και διαμένοντες έν Πάτραις εύρισκόντες τῷ αίκῳ Απ. Ζώγκου φιλοξενείαν και πατριωτικήν ύποστήριξιν και τους έδέχτο ως μήτῃ, ως άδελφῇ. Όδεν συλλυπούμεθα εγκάρδιως τους βαθύς συντεταμένους έκ της θλίψεως γονείς της τόν άπαρηγόρητον σύζυγον της Α' άποστόλιν ως και πάντας τους οικείους και συγγενείς της και εις ό' Ψύχας να χύσῃ έπ' αυτών βάλαμον παρηγορίας. Χ. Α. Τ.

— Δεινή συμφορά έπληξεν όλως αινιδικώς τόν ένταύθα διαμένοντα σίλον ίατρόν κ. Νικόλ. Μπαζά. Κατά τηλεγράφημα έκ Πρέβεζας άπέβησαν αύτόθι ό πατήρ αυτού Παπαγιώτης Μπαζάς νοήτας μόλις πρό έλθων ήμερών. Ο μεταστάς διακρίνεται διά την φιλοπονίαν και σύνεσιν αυτού, άπερχόμενος δε του κόσμου τούτου καταλείπει μνημην αγαθήν εις τους γνωρίζοντες αύτον.

— Είς Τραπεζαλίαν του Παγωνίου άπέβησαν ό δεκαετηρέτης Α' Αλέξανδρος Ζαγκόπουλος υίός του έν Βουζαίω της Ρωμανίας έμπορευμένου κ. Ζήση Ζαγκόπουλου έν συλλυπούμεθα από καρδιάς επί τῷ λυπηρῳ τούτῳ άτυχημα εύχόμενος όπως ό ύψιστος παραμύθηθῃ αύτον και τους λοιπούς συγγενείς.

— Τῇ 18ου οκτωβρίου τό συνέταγμα τό κείμενον επί της πλατείας του συντάγματος από τόν Σεπτέ-

βιον διὰ καλλίτερα καὶ χάριν τῶν πελατῶν τοῦ ἀφῆκε τὸ ἰσόγειον πάτωμα τῆς οἰκίας Πάλλη καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀνώγειον καὶ κατέστη οὕτως ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἢ μᾶλλον τὸ μονοδικὸν ἐστιατόριον· δὲν ὑπάρχει ἄλλο εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅταν εἰσέρχεται τις εἰς τὰς ὠραίας αἰθούσας τοῦ τὰς καλλοσυγγραμμένας καὶ κομψῶς ἐστολισμένας καὶ ποικιλομένους μὲ ἀνθή καὶ φυτὰ νομίζει ὅτι εἰσέρχεται εἰς ἀνοιξιότικον κήπον καὶ δὲν τοῦ κάμνει ἡ ὄρεξις νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν. Ὅλα ὥραϊα καὶ ἀναπαυτικά. ὑπηρεσία πρόθυμος· μαγειρικὴ· δι' αὐτὴν πλέον δὲν ὀμιλοῦμεν διότι εἶνε γνωστὸν πρὸ ἐτῶν τοῦτο, καθότι εἰς τῶν διευθυντῶν τοῦ ὅστις ἐποπτεύει τὴν μαγειρικὴν εἶνε ἄριστος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο· Αἰθούσα μὲ πιάνο. τάπητες, κουρτίνες, καθρέπτες, εἰσοδος ἀξιοπρεπής. σάλα μεγάλη βλέπει τὸ παλάτι, τὸν Λυκαβητὸν καὶ τὸν Ὑμηττόν, τοῦτέστι ὁ τρώγων ἔχει ἐνώπιόν του θέαν μαγευτικὴν τὰ μάλιστα συντελοῦσαν εἰς τὴν ὄρεξιν· Εὐθηνία δὲ κυρίως διακρίνει τὸ ἐστιατόριον τοῦτο, διὰ τοῦτο ὅλοι συγκεντρώνονται ἐκεῖ ὅσοι ἐκτιμοῦν τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἐκλεκτὴν καὶ οἰκονομικὴν μαγειρικὴν, τῶν διευθυντῶν αὐτοῦ κκ. Τζεμου καὶ Ζέρβα πάντοτε προθύμων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πολυπληθῶν πελατῶν αὐτῶν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς παραλιακῆς οδοῦ Ποσειδῶνος, τῆς φερύσης ἀπὸ τῆς πλατείας Καραϊσκάκη (Τζελέπη) πρὸς τὸ Δημαρχεῖον «Μέγα Ξενοδοχεῖον τῆς Ρωσσίας» ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν οἱ ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου κκ. Μιχαῖλο-Πανταζῆς ἡ Κουρκούτας καὶ Ἰωάννης Κόνιας ρης, οἵτινες χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι δαπάνας ἐφρόντισαν ὥστε διὰ τῆς νέας ἐπιπλώσεως καὶ ἄλλων μεταρρυθμίσεων νὰ καταστήσωσι τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Πειραιῶς, πληρώσαντες οὕτω σπουδαιότητα ἑλλειψιν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς διερχομένους πατριώτας ἡμῶν. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον κεῖται εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπο-

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἡ μονὴ αὕτη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κεῖται παρὰ τὸ χωρίον Μάλτσανην ἐν τῇ Ρίζῃ, εἶνε ἀρχαιοτάτη τὴν καταγωγὴν, κτισθεῖσα, ἔνεκεν διαφορῶν περιπετειῶν, τρεῖς φορές, καὶ τῆς τελευταίας εὐρίσκεται ἐπιγραφή τις ἀναφέρουσα, ὅτι «Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων στερέωσον Κύριε τὴν ἐκκλησίαν ἣν ἐκτίσω τῷ Τιμίῳ σου αἵματι. Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος καὶ περικαλλῆς ναὸς τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ ἀνφοδομήθη ἐκ θεμελίων διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ ἀπὸ Βλαχίας ἐλθόντος πανοσιωτάτου προηγούμενου Ἀρσενίου Ἱερομονάχου καὶ διὰ τῶν ἰδίων ἐξόδων τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς βοήθειας τῶν εὐλογημένων χριστιανῶν ἡγουμενεύοντος τοῦ πονοσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχῳ Καλλινίκου τοῦ ἀπὸ χωρίου Κομμάτων καὶ ἐπιτροπεύοντος τοῦ τιμιωτάτου Ἀθανασίου Πράτσια ἐκ χώρας Δροβιάνης ἐπὶ Γερμανοῦ πατριάρχου ἐξαρχοῦντος τῆς Ἱερᾶς μονῆς ταύτης τοῦ πανιερωτάτου Παραμυθίας, Ἀγαπίου καὶ ἐφημερεύοντος τοῦ ἱερομονάχου Εὐγενίου ἀπὸ χωρίου Ἀγίου Ἀνδρέου ἐν ἔτει 1843 κατὰ μῆνα Μάϊον». Ἡ σταυροπηγιακὴ αὕτη μονὴ ἰδρύθη πάντως εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν τοῦ σημερινοῦ ναοῦ κτισθέντος ἐπὶ τῶν ἐρείπων παλαιότερου ναοῦ τῆς μονῆς, ὡς ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων ὑπ' αὐτὸν μαρμαρίνων κιόνων καὶ ἄλλων λειψάνων πυρποληθέντος εἰς τὴν ἄλλαν πῶς καταστραφέντος. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς μονῆς ταύτης ἐστὶν ἐντεθειμένη πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἱεροῦ βήματος πλάξ ἐξ ἄλλου μέρους μετενηγεμένη, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἐγκεχαράγμένη ἡ ἐξῆς δυσανάγνωστος ἐπιγραφή:

... Γ) Η Ι Δ Τ ...
... Ν Π Ι Κ Λ Ι Γ ...

Ἡ Μονὴ αὕτη διετῆρει σπουδαίαν βιβλιοθήκην, ἐν ᾗ καὶ πολλὰ ἐπὶ μεμβράνης ἡδύνατο νὰ εὕρη τις. Ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης εἶχε καὶ πολλὰ

τελεῖται ἐκ δωματίων μεγάλων, εὐγλίων, εὐαέρων καὶ ἀπαστραπτόντων ἐκ τῆς καθαριότητος, θὰ δύνανται ἀληθῶς οἱ πατριῶται μας νὰ εὐρίσκωσιν οἰκονομικὴν καὶ εὐχρηστὴν πατριωτικὴν περιποίησιν καὶ μὲ δαπάνην ἀνάλογον τῆς οἰκονομικῆς θέσεως ἐκάστου, μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημιούτου μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημάρχου.

Τὸ ἀνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ δέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἑπειρώτου, καὶ εἰς ὥραϊαν θέσιν εὐρίσκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατριβόντων Ἑπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτό, θέλουσι εὖρεϊ πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν δωματίων τοῦ, ἅπερ εἶναι διὰ τὴν θερινὴν περίοδον περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἑπειῶται ἂς εἰς ἐπίσκεψιν καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Η ΣΜΥΡΝΗ» ΕΝ ΝΕΩ ΛΟΥΡΩ

Ἀδελφῶν Πουλίση

Εἰς τὸ νέον τοῦτο ξενοδοχεῖον εὐρίσκουσι οἱ προσερχόμενοι ἄκραν περιποίησιν, τὴν μεγαλειότητα καθαριότητος καὶ ὑπηρεσίαν προθυμοτάτην τὸ κτίριον καὶ τὰ ἐπιπλά ὁλοκαίνουργα.

Ἰερὰ καὶ πολύτιμα σκεύη ὡς καὶ πολλὰ ἀρχαῖα κτήματα, ἃ ἀφῆρπασαν τὰ πλεῖστα αἱ συχνὰ μεταβολαὶ καὶ τῶν κρατούντων ἡ πλεονεξία. Διέτρεφεν ἄλλοτε χίλια περίπου αἰγοπρόβατα, ὡς καὶ ἕτερα ζῶα καὶ φυτείας. Τῶν δὲ παλαιῶν κειμηλίων, ἱερῶν τε σκευῶν καὶ ἀγίων λειψάνων τὰ μὲν κράτιστα καὶ μέγιστα διέφθειρεν ὁ τῆς μονῆς ἐμπρησμός· ὀλίγα δὲ τούτων ἐσώθησαν ἔξω καὶ ταῦτα, κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν ἐν τοῖς καλλίους τυχόντα.

Παρὰ τὴν μονὴν ταύτην, γενομένων πρό τι-νων ἐρευνῶν εὐρέθησαν ἐν τῇ στέγῃ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ κεχωσμένα ὑπὸ τὰς κεράμους πολλὰ ἀργυρὰ καὶ πολύτιμα σκεύη καὶ κειμήλια περὶ ὧν ἐπληροφόρησε τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν ὁ τότε ἡγούμενος τῆς Μονῆς πανοσιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Φιλόθεος Γεωργιάδης προαχθεὶς ἐσχάτως εἰς τὴν παρὰ τοὺς Φιλιάτας Σταυροπηγιακὴν Μονὴν Γηρομερίου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καλὸν κρίνομεν νὰ κάμωμεν εὐφημον μνησίαν τοῦ κληρικοῦ τούτου, ὅστις ἐπὶ πενταετίαν περίπου ἡγουμενεύσας τῆς Μονῆς ταύτης ἀφῆκε εὐαέρους ἀναμνήσεις διὰ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ περίοικα χωρία δράσιν παρέχων τοῖς χριστιανοῖς τὴν πολῦτιμον αὐτοῦ ὑποστήριξιν δυνάμει τῆς εὐνοίας καὶ ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως ἣν εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐφελκύσῃ διὰ τῶν ἐπαγωγῶν αὐτοῦ τρόπων κτλ.

Ἡ στέρσις αὐτοῦ καθίσταται ἐπαισθητὴ διὰ τε τὴν Μονὴν καὶ τὰ περίοικα χωρία, διότι οὐκ ὀλίγον ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῆς περι-αὐτῆς σχολῆς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν καὶ ὁ πρὸς τὴν φρονίμου καὶ καρτερικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας. Εὐχρηστὴ καὶ ἔλλογον λύπην ἐμβάλλει ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ εἰς τὴν Μονὴν καὶ τὰ περίοικα χωρία.

Εὐχόμεθα νὰ διορισθῇ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἄξιος ἀνάδοχος τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου ἡγουμένου.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ

Ἡ Πωγωνιανὴ ἦν ἀρχαία καὶ πλουσία Ἀρχιεπισκοπὴ, τιμηθεῖσα μὲ μητροπολιτικὸν θρόνον ὑπὸ Κωνσταντίνου Πωγωνάτου καὶ ἐπὶ τῶν εὐκλειῶν ἡμερῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Πύρρου τοῦ Α'. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ «Ο ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ» ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΠΡΟΧΩΡΗ (Ἑπειρώτου)

Πλατεῖα Κολωνακίου

Τὸ νέον τοῦτο Καφφενεῖον, πρώην Χρήστου Μαρ-βελάκη, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δέκτου, δραστηρίου καὶ ἀγαπητοῦ τοῖς πᾶσι κ. Νικ. Προχώρη, Ἑπει-ρώτου, ἀνακαινισθὲν τελείως καὶ πλουτισθὲν διὰ διύλιστηρίου τοῦ ἐφευρέτου κ. Ν. Δασουρά, ἐγκα-θέντος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας, κα-πὶν ἐξετάσεως τοῦ ἱατροῦ κ. Χρηστίδου, διακρί-νηται ὡς ἀμειψτος καὶ τελεία καθαριότης, ἡ εὐγενὴς συμ-ποριφορὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καὶ ἡ ἀκρα περιποίη-σις. Ὁ νέος διευθυντὴς τοῦ τὸ πρῶτον κατερχόμενος ἐν-τὸν ἐμπορικὸν κόσμον θέλει καταβάλλει πᾶσαν δυνα-τὴν προσπάθειαν καὶ δὲν θέλει φεισθῇ οὔτε κόπων οὔτε χρημάτων ὅπως ἀναδείξῃ τὸ καφφενεῖον τοῦ ἐν-πρεπέστερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ καὶ καταστήσῃ οὕτω τοῦτο τὸ Κέντρον τῶν Κολωνακί-ων, καὶ ἐλπίζει διὰ μόνων τῶν ἐφοδίων τούτων νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενὴ καὶ ἐκλεκτὴν πελατεῖαν τοῦ καὶ ὅτι οὕτω καὶ μόνον θέλει τύχει τῆς ὑποστηρίξε-ως ταύτης τε καὶ τῶν ἀγαπητῶν τοῦ πατριωτῶν.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ ΡΑΠΤΑ Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότης 143—Ὁδὸς Αἰόλου—143 ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάν-νη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται με ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα ὅλα τὰ εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικάς.

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἑπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 4.

ὑπῆγοντο καὶ τινες ἐπισκοπαί, αἵτινες εὐρίσκον-ται σημειούμεναι ἐν τῇ παλαιᾷ Συνταγματικῇ. Ἐδρὰ μητροπολιτικὴ ἦν ἡ Μολυβδοσκέπαστος Μονὴ τῆς Παναγίας καὶ εἶτα ἐπὶ πατριάρχῳ Ἰωάννου τοῦ Θ' ἐγένετο ὁ ἐν τῇ Διπαλίτῃ καθεδρικός ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Ἀπο-στόλων σεμνυνόμενος. Ἡ Μολυβδοσκέπαστος ἡ Μονή, ἥς ἡ στέγη ἐκαλύπτετο ὑπὸ μολύβδου, ἦν μεγάλη μὲ πολλὰ καὶ διάφορα κτήματα ἐν-ταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ ὡς καὶ κειμήλια καὶ ἐπι-γραφὴν διασωζομένην· «ἡγέρθη ἐκ βάθρων καὶ ἀνφοδομήθη συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ εὐσεβ-εστευ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Παυγανάτου. Μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς κατεστράφη καὶ ἀπο-καίνισεν αὐτὴν ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Κομνηνός καὶ ὁ μέγας Δούκας ὁ Παλαιολόγος. Ἐν τινι γο-νίᾳ ἐκεῖσε εὐρέθη ἐπὶ τινος κεράμου «ἐνθάδε Παρθένος». Ὁ μητροπολιτικὸς οὗτος θρόνος δι-ετηρήθη μέχρι τοῦ 1828, ὅποτε προσετηρήθη ἐν-τὴν μητρόπολιν Κορυτσᾶς, καὶ τὸ 1834 ἡρώθη μετὰ τῆς ἐπισκοπῆς Βελλᾶς εἰς τὴν μητρόπολιν Ἱωαννίνων καὶ εἶτα προσετηρήθη μέρος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν Δρυϊνουπόλεως πε-ρὶ ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει. Τὸ τμήμα τῆς Πωγω-νιανῆς ἀποτελεῖται ἐκ 44 χωρίων, ὧν τὰ μὲν 28 ὑπάγονται ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν Δρυϊνου-πόλιν. Τὰ δ' ἄλλα εἰς τὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν προαχθεῖσαν ἐπισκοπὴν Βελλᾶς εἰς Μητρόπολιν ἐν ᾗ πολιτικῶς ἀποτελοῦσιν ἑδρὸν Καϊμακαμλ-κιον μὲ πρωτεύουσάν τὴν Βοστίναν, ἥτις οἰκεί-ται ὑπὸ 300 οἰκονομῶν, ὧν τὸ ἥμισυ εἰς μα-μαμεθανοὶ ἄνθρωποι ἡσυχῇ καὶ φιλόπονοι. Ἐ-χει δικαστήριον μικτόν, σχολεῖον κτλ. Ἀγορὰν εἰς ἣν οἱ περίεξ· κάτοικοι συνέρχονται πρὸς ἀγο-ραπωλησίαν κατὰ πᾶσαν Πέμπτην. Ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον τὸν Οἰκονομὸν κ. Παπα-Ἀνα-στάσιον ἐκ Δρυμᾶδων, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν διατελεῖ ἀντιπρόσωπος τῶν δύο ἐπαρχιῶν Βελ-λᾶς καὶ Δρυϊνουπόλεως.

Νικ. Γ. Μυστακίδης